

[H. C. Hansen.]

sine embedsmænd prøve deres rigtighed og derefter oplyse tinget om resultatet. Jeg har givet den højtærede handelsminister mine tal, så han har god tid til at spørge sig for og få tallene bekræftet eller afkræftet, inden han svarer — hvad jeg håber han vil i dag.

Statsministeren var så venlig at besvare det ærede medlem hr. Gregersens pågående spørgsmål om kaffe- og sukkerrationeringen — pågående siger jeg overfor en liberal regering — med stolte ord om, at han ikke ville række hånd til en eventyrpolitik. Tænk, om statsministeren havde været lige så rankrygget for et år siden! Men dengang løb han lige i halen på det ærede medlem hr. Oluf Pedersens eventyrpolitik.

Den højtærede statsminister var højst utilfreds med min omtale af udviklingen på arbejdsmarkedet. Der har ingen stigning af betydning været i arbejdsløsheden, udtalte han, og ingen ønsker arbejdsløshed, sagde den højtærede statsminister yderligere, altså heller ikke regeringen. Må jeg have lov til at spørge: Hvad er da meningen med regeringens pengepolitik? Det er jo ganske forbløffende at se regeringen sådan løbe fra sin egen politik, som jo er igennem pengestramningen at tilvejebringe nedgang i produktionen og nogen arbejdsløshed. Hvorfor tør man ikke stå ved dette?

Jeg frygter, og mit parti gør det, de tendenser til stigende ledighed, som foreligger. Jeg ved personlig god besked med store foretagender, som ikke kan få tilstrækkelig kapital og derfor nu må afskedige folk.

Man kan spørge sig selv, om en forbedring kan tænkes. Jeg betvivler dette, og til støtte for min antagelse nævnte jeg, at arbejdsmarkedskommissionen skønner 15 000 — 30 000 flere arbejdsløse i anlægsgene alene ved nytårstid. Må jeg her indskyde, at den højtærede boligministers store anstrengelser for igen at få gang i boligbyggeriet jo også tyder på, at *han* er begyndt at blive bekymret. Men det er den højtærede statsminister langt fra; han tillader sig at betegne arbejdsmarkedskommissionens skøn som luftigt. Hvad bygger han denne opfattelse på? Hvad luftighed angår, kan den højtærede statsministers tale i går næppe overtrumfes.

Mærkeligt nok sagde statsministeren ingenting om det strålende regeringssamarbejde mellem de to partier. Det er jo ellers blevet lovprist meget stærkt i jubilæumsinterviews her i salen af de to partnere selv — og det er vel nødvendigt.

Men statsministeren burde ikke have ladet det ærede medlem hr. Fibiger stå alene derude i den kolde sne med sin lovsang. Den gik så vidt, at det ærede medlem om mulige modsætninger mellem de to partier sagde — jeg beder om tilladelse til et citat nu og senere —

„selv om disse modsætninger sikkert“ — sikkert — „vil nødvendiggøre opret-

holdelsen af to forskellige partier“, så hverken er eller vil de blive større, end at de to partier stadig kan arbejde sammen i en fælles regering.

Hvorfor ikke give klarere besked? Det lille ord „sikkert“, som det ærede medlem hr. Fibiger brugte, betyder jo i sammenhængen „måske“. Er det konservative parti indstillet på at lade sig opsluge af venstre — eller venstre indstillet på at lade sig opsluge af de konservative? Spørgsmålet ville ikke have nogen berettigelse, hvis ikke det ærede medlem hr. Fibiger havde talt, som han gjorde. Det er naturligt klart at give vælgerne besked. Klart at fortælle, at det er hip som hap, hvor de stemmer næste gang.

Jeg er f. eks. ikke i tvivl om, at min ærede modkandidat derude i omegnen, det ærede medlem hr. Carsten Raft, vil være meget glad for at vide, hvor han er henne. På forhånd er han vel lidt i tvivl, hvis jeg har forstået dagspressen rigtigt. Men hvis han skulle sige sin mening, så ved jeg, at han ikke ville gøre det med stærke ord, thi de ligger ham fjernt. Han ville søge til vor folkelige sangskat, navnlig da fordi *den* i hvert fald er i gode hænder hos den højtærede undervisningsminister, så ville han citere det lille kønne vers:

To må man være, om livet skal lykkes.

To, når vort kærlighedstempel skal bygges.

To for at elske, og to for at savne.

To for at hviske de ømmeste navne.

To må man være.

Statsministeren var lykkelig for, at jeg intet sagde i min ordførertale om de sociale spørgsmål. Han gik ud fra, at hvor jeg ikke kritiserede, gav jeg tilslutning. Det synes jeg er en lidt hastig slutning. Jeg vil nødig tage de små glæder fra statsministeren, men jeg troede ærlig talt, at de sociale lovforslag, som mit parti allerede har stillet her i denne samling, talte for sig selv, og hvad der er lige så væsentligt, det vigtigste sociale spørgsmål i dag er at bevare beskæftigelsen. Holder regeringen sig dette for øje, vil det sikkert også være muligt at få videreudbygget vor sociale lovgivning.

Den højtærede indenrigsminister mente, at jeg i min omtale af prisstigningerne havde